

De puurbloedige prinses

De puurbloedige prinses

Chrétienne Tink

Schrijver: Chrétienne Tink
Coverontwerp: Chrétienne Tink
ISBN:9789402156522
© Chrétienne Tink

Proloog

De jonge vrouw hield haar kind stevig vast, terwijl ze rende naar de babykamer. Het geluid van het alarm was oorverdovend, maar toch hoorde ze haar baby hartverscheurend huilen. Om haar heen lagen honderden soldaten en bediendes. Haar hart brak bij elk gezicht dat ze tegenkwam. Ze had echter geen tijd om te rouwen om haar verloren onderdanen en vrienden. Haar taak was om haar baby veilig te stellen van het verschrikkelijke gevaar. Aangekomen bij een grote, witte deur, stormde ze naar binnen. Haar man stond al op haar te wachten. Hij rukte de schreeuwende baby uit haar armen en liep naar een kom, die gevuld was met vers bloed.

Het offer was groot geweest om de baby in veiligheid te brengen, maar dat was nog niet het meest angstaanjagende. Het gebrek aan tijd die ze met haar dochter kon doorbrengen, deed haar pijn. Terwijl haar man de baby in de kom wilde leggen, rende ze naar hem toe.

‘Wacht nog heel even! Stuur haar nog niet weg.’

Haar man legde voorzichtig zijn vrije hand op haar wang en veegde liefkozend de tranen weg.

‘We hebben niet veel tijd meer, lief. Het moet nu gebeuren.’

Ze schoot in paniek, terwijl de harde waarheid nóg duidelijker werd.

‘Hoe heeft dit ooit kunnen gebeuren? Waarom hebben we het niet zien aankomen?’

Nieuwe tranen rolden over haar wangen, terwijl ook die voorzichtig werden weggeveegd.

‘Niemand had dit kunnen zien aankomen, lief. Dit is de enige manier waarop ze veilig is. De offers zijn al gemaakt.’

Ze wist dat er niets anders op zat, maar daar was haar hart het niet mee eens.

‘Ik weet het, maar ik kan haar nog niet laten gaan.’

Ze boog zich naar de baby en kuste haar voor de laatste keer op de lichtbruine haartjes.

‘Dag mijn lief kind, pas goed op jezelf. Ik moet je nu laten gaan. Ooit zien we elkaar weer terug.’

Haar man liet de baby voorzichtig in het bloed glijden. De baby begon steeds harder te gillen, totdat het geluid ineens compleet verdwenen was. De jonge moeder zakte door haar knieën, zowel van opluchting als van verdriet.

Op dat moment liep de verrader door de deur om zijn ultieme doel te voltooien. Bij het zien van zijn donkere schim verdween het verdriet en kwam er een glimlach op het

gezicht van de jonge moeder. Haar offer was het waard geweest. Met die gedachte stierf ze voldaan, naast haar man.

1 Nu

‘Kan er geen tweede hulpje bij? Ik heb nog veel te doen vandaag.’

De oude, dikke vrouw met een grote pukkel op haar wang schreeuwt door de bakkerij. Er zijn veel dingen die ik tegen haar wil zeggen, maar als trotse broodverkoper – *en een alziend oog als baas* – heb ik helaas de plicht om beleefd te blijven. Ik zet de grootste nepglimlach op die ik kan geven en vertel haar dat ze binnen enkele momenten door mij wordt geholpen.

Wanneer ik de tasjes met brood aan de voorgaande klanten geef, is het grote moment daar. Ze komt stampvoetend voor mijn neus staan, met haar vieze pukkel recht in mijn blikveld. Helaas is er geen ontsnapping mogelijk aan die

pukkel en moet ik het de komende paar minuten maar uit zien te houden.

Ik vraag haar met mijn professionele stem heel vriendelijk wat voor brood of taart ze zou willen hebben. Wanneer haar grote, dikke worstenvinger – *met een gigantische gouden ring eraan* – naar het witbrood wijst, pak ik het brood van de plank en snijd het in plakjes met behulp van de snijmachine. Ik durft te wedden dat haar wijsvinger maar liefst drie hele plakken zou geven als het aan de snijmachine en mij lag. Ik stop het gesneden brood in het plastic zakje en haal ondertussen zachtjes adem terwijl ik in mezelf tot tien tel. Op de een of andere manier geeft me dat sinds kort rust en concentratie. Ik loop naar haar toe met het zakje en vraag of ze nog iets anders zou willen hebben.

Ze kijkt me gefrustreerd aan. ‘Dat brood is nu niet meer eetbaar! Je hebt er met je vieze vingers aangezetten!’

Die tot-tientellen-methode werkt maar tot een bepaalde hoogte natuurlijk. Zou die vrouw echt niet beseffen dat ook mijn geduld hiermee op begint te raken? Toch kijk ik haar weer vriendelijk aan.

‘We hebben de plicht om onze handen te wassen voordat we aan het brood komen.’

Na een tijdje denken, beseft ze dat dit een acceptabel antwoord is en trekt haar portemonnee open.

‘Dat wordt dan één euro en vijftachtig cent.’

Weer kijkt ze me nors aan en geeft me een briefje van tien. Terwijl ik het kleingeld uit de lade verzamel, hoor ik haar tegen andere klanten zeuren dat het brood hier hartstikke duur is.

Ik geef haar snel het kleingeld en wens haar nog een fijne dag. Eindelijk is die pukkel uit mijn beeld en kan ik weer normaal verder zonder die lastige dame. Als dat soort klanten er nou niet waren, was dit werk een stuk leuker en veel beter uit te houden. Dan zou ik me beter kunnen concentreren op werkelijke klantvriendelijkheid in plaats van het tevreden stellen van een paar groots verwende nesten.

Gelukkig is het bijna het einde van een zware week vol met colleges, studieboeken en werk. Nog anderhalf uur voordat ik de vrijheid heb om lekker een Mars te halen bij de supermarkt. Op zaterdagavond gun ik mezelf altijd iets lekkers, als beloning van het volhouden van de week.

Al twee jaar lang leef ik zoals het nu gaat en het bevalt me prima. Tuurlijk is het soms wel zwaar en irritant met al die klanten om je heen en de zware examens, maar het levert tenminste wat op. Over exact twee jaar en drie maanden heb ik mijn lerarendiploma eindelijk op zak. Dan kan ik gelijk een baan zoeken als geschiedenisdocent, zodat ik mijn eigen plekje kan gaan creëren. Het liefst zou ik ook een hond nemen om me gezelschap te houden, maar met een veertigjarige werkweek zou dat zielig zijn. Misschien als ik op den duur een relatie krijg met iemand, wordt dat verhaal weer interessant.

Helaas is diegene voorlopig nog niet in beeld. Ik kan me niet voorstellen dat ik misschien over een paar jaar wel mijn levenspartner vind. Iemand aan wie ik al mijn gedachten zou kunnen toevertrouwen. Na die paar mislukte relaties uit mijn middelbare school – *de langste duurde drie maanden* – zie ik het voorlopig nog even niet zo zitten met jongens. Ik vind mijn niet-liefdesleven en onafhankelijkheid prima zo. Tenminste geen gezeik van vriendjes die het liefst de hele avond willen gamen of ‘per ongeluk’ met een hand over je borst gaan, waarna je de volgende dag van andere jongens op school moet aanhoren dat je borsten te klein zijn. Ik had misschien niet de grootste borsten, maar ze zaten er zeker.

Gelukkig ben ik nog wat gegroeid in de laatste twee jaar en is dat geen probleem meer. Niet dat ik me er druk over maakte, maar het is tóch fijn om het tegendeel te bewijzen aan die snotneuzen.

Het laatste kwartier van de werkdag is ingegaan. Ik draai de deur op slot voor 'ongewenste klanten', zoals mijn baas altijd zegt. Alleen nog even de kassa tellen en het geld in de vriezer verstoppen. Mijn baas heeft een kluis in het kantoor, maar dat vindt hij te voor de hand liggend. Om inbrekers voor de gek te houden, wil hij dat het geld goed verstoppt ligt op een onverwachte plek. De politie heeft volgens mijn baas drie minuten nodig om hiernaartoe te rijden. Dat is niet genoeg tijd om én een kluis open te breken én verder te zoeken naar het geld. Als gevolg van zijn briljante idee, sta ik elke zaterdag zeker tien minuten voor een ijskoude vriezer, waarvan de deur minsten vijftien keer open en dicht gaat om al het geld apart in te leggen.

Nadat ik het geld heb geteld en in de vriezer heb gestopt, schrijf ik met mijn bevroren vingers het totale bedrag op. Dit briefje stop ik in de aangewezen envelop en die envelop leg ik onder stapels papieren in het postvakje van mijn baas.

Hierdoor kan hij de eerstvolgende werkdag het geld nóg een keer tellen, zodat hij zeker weet dat alles klopt.

Ik draai de voordeur op slot, graai mijn fietssleutel uit mijn veel te grote handtas en haal de ketting van het slot.

Wanneer ik naar links en naar rechts heb gekeken, steek ik de straat over naar het fietspad en rijd ik naar de supermarkt.

Terwijl ik naar de snoep- en chocoladegang loop, zie ik twee meiden mijn kant inlopen. Ze hebben allebei blonde haar, dat losjes om het gezicht hangt. Ze zien eruit om door een ringetje te halen, zo elegant en verkakt. Het linker meisje met het vestje om haar schouders, staat me van top tot teen aan te staren – *eerder te beoordelen*. Ik probeer haar niet aan te kijken en zo snel mogelijk door te lopen. Nadat ik eindelijk bij de goede gang ben – *en ze uit mijn blikveld zijn verdwenen* – hoor ik ze schaterend lachen.

Logisch, ik loop hier rond in mijn werkkleding waarop staat: *'Zoiets lekkers heeft u nog nooit geproefd'*. Er staat wel het logo van de bakker op, maar helaas alleen op de achterkant. Hierdoor halen de mensen de gekste dingen in hun hoofd. Normaal gunnen dat soort kakkerige mensen me geen blik waardig aangezien ik uit een normale middenklasse kom.

Ik draag gewone truien en spijkerbroeken. Niet omdat dit nou het mooiste is, maar omdat dit soort kleren lekker zitten en goedkoop zijn. Al mijn inkomen gaat naar mijn spaarrekening voor mijn toekomstdroom. Ik zie er verder wel verzorgd en netjes uit, maar zonder toeters en bellen. Mijn lange kastanjebruin haar heb ik meestal in een staart zitten, zodat het niet in de weg gaat zitten tijdens mijn werk of school. Vroeger werd ik er wel eens mee gepest, omdat het altijd heel erg kort was. Op de een of andere manier begon mijn haar pas in een goed tempo te groeien tijdens de middelbare school. Gelukkig was Chris – *mijn beste vriend sinds de brugklas* – er dan om mij te helpen. Hij had altijd wel weer een mooi antwoord klaarstaan voor de bullebakken.

Nadat ik even later een overheerlijke Mars op de toonbank van de kassa heb gelegd, kijk ik de caissière aan. Ze staart me aan met een wazige blik in haar ogen, waarin duidelijk te zien is dat ze in haar ‘automatische piloot-stand’ staat. Ze haalt de reep snel over de scanner terwijl ze me met een monotone stem aanspreekt.

‘Dat wordt één euro alsjeblieft’.

Ik krijg medelijden met het meisje, aangezien ze al een tijdje achter de kassa lijkt te werken vandaag. Ze zal vast al een

heleboel vervelende klanten zijn tegengekomen. Terwijl ik blindelings mijn portemonnee uit mijn tas pak, kijk ik op haar naamplaatje. De naam Nancy staat er in zwarte letters op geplakt. Ik rits mijn portemonnee open en zoek een euro om aan Nancy te geven.

‘Bij vervelende klanten of bazen tel ik in mijn hoofd tot tien. Dat werkt.’

Nancy kijkt verschrikt op – *ontwaakt uit haar automatische pilootstand* – en geeft me een vriendelijke lach. Ze kijkt naar mijn naamplaatje.

‘Bedankt Emely, ik probeer mijn best te doen.’

‘Dat weet ik.’

Nadat we zijn uitgepraat, geef ik het geld aan Nancy. Ik pak mijn Mars van de kassa en geef haar nog een glimlach voordat ik weer terug naar mijn fiets loop.

‘Zo, dat is dus het meisje dat wel iets lekkers te bieden heeft.’ Ik kijk achterom en zie twee jongens van rond mijn leeftijd bij de fietsenstalling staan. Ik neger ze en loop zonder naar ze te kijken naar mijn fiets.

‘Ho liefje, je hoeft er niet zo snel vandoor te gaan. Toevallig heb ik wel zin in iets lekkers.’

Ik kijk hem vuil aan en haal mijn fiets van het slot.

‘Je hoeft er niet zo snel vandoor te gaan schatje, we bijten niet hard.’

Ik leg mijn tas in mijn fietstas en trap snel weg. Expres kijk ik niet achterom, zodat ik geen verdere reacties meer hoef te zien.

Wanneer ik thuis ben, plof ik op de bank en pak ik de Mars uit mijn tas. Terwijl ik heerlijk geniet van de reep, gaat de telefoon.

‘Hoi Emely, met Chris. Heb je vanavond toevallig iets te doen? Ik heb gelezen dat de opening van die nieuwe boekenwinkel vanavond is.’

‘Nee Chris, dat is helaas maandag pas.’

Ik kijk al wekenlang naar de opening van die winkel uit. Het is een kleine winkel, maar er liggen – *voor zover ik het van buitenaf kan zien* – al een heleboel boeken in metershoge kasten.

‘Ja, de officiële opening is maandag pas, maar ze hebben een openingsfeest voor genodigden vanavond.’

‘Dat lijkt me hartstikke leuk Chris, jammer genoeg zijn wij geen genodigden.’

‘Oh jawel, mijn moeder heeft een uitnodiging voor maximaal vier personen ontvangen. Ze krijgt wel vaker van die uitnodigingen, omdat ze schrijfster is. Ze willen haar boeken natuurlijk verkopen.’

Zonder erbij na te denken, spring ik van de bank af en ren de trap op met Chris nog aan de lijn.

‘Ik ga me meteen douchen. Ik ben over vijftien minuten bij je!’

‘Maak er maar veertig minuten van. Ik ken je, Emely, bij jou duurt douchen altijd een dik halfuur! Tot zo.’

Lachend druk ik de telefoon uit en spring onder de douche. Ik probeer mijn haar zo snel mogelijk te wassen. Helaas is dat een heel proces doordat het zo lang en vol is. Als Chris mijn haar had gehad, was hij zeker net zo lang bezig als ik.

Eenmaal op mijn kamer bekijk ik mijn kleren. Uiteindelijk besluit ik om mijn jurkje aan te trekken. Niet veel bijzonders, maar wel chic genoeg voor een openingsavond. Uit mijn moeders kast pak ik snel een panty aangezien het echt te koud is voor blote benen.

Nadat ik mijn kleren heb aangetrokken en mijn haar heb geföhnd, kom ik beneden mijn ouders tegen.

‘Ah Emely, hoe was het...’ Mijn moeder krijgt spontaan een glimlach op haar gezicht. ‘Wat zie je er leuk uit, schat.’
‘Bedankt, ik ga naar de opening van de nieuwe boekenwinkel in het centrum.’

Mijn moeders glimlach vergaat als sneeuw voor de zon en ze zet een bezorgde blik op. ‘Het lijkt me niet verstandig om daar nog zo laat naar toe te gaan.’

Ik geef haar een verveelde blik en als reactie legt ze haar handen op mijn schouders.

‘We willen jou niet ook kwijtraken, Emely.’

Ze kijkt me bedroefd aan, waardoor ik me ongemakkelijk begin te voelen. Wat bedoelt ze met het woord ‘ook’?

Voordat ik echter iets kan vragen, laat ze me gelijk los en draait ze zich van me weg. Om haar uit haar zichtbare lijden te verlossen, vertel ik dat Chris met me meegaat. Haar schouders gaan gelijk weer omhoog, terwijl ze zich snel weer naar mij terugdraait. Ze lijkt een stuk vrolijker, maar toch kan ik het verdriet in haar gezicht zien. Zou ze nou écht zo bang zijn om me te verliezen?

‘Fijn dat Chris met je meegaat. Wat voor make-up doe je op?’
Ik kijk haar verveeld aan, omdat ze weet dat ik geen make-up heb. Tenminste, als je die knalrode lippenstift niet meetelt die ik ooit in een wilde bui heb gekocht. Mijn moeder

zat al zo lang aan te dringen op een lippenstift voor mijn hartvormige lippen, dat ik het gezeur beu werd. Nadat ik thuis was gekomen met knalrode lippen, heeft ze er nooit meer een woord over gesproken. Aangezien ik enig kind ben, heeft ze alleen mij als proefkonijn.

‘Ik dacht eraan om misschien een beetje oogschaduw op te doen.’

Met deze woorden geef ik mijn moeder de avond van haar leven. Haar ogen lichten op en ik krijg de grootste glimlach te zien die ze kan geven.

‘Ik heb genoeg oogschaduw boven liggen. Ik zal gelijk mijn make-up gaan halen en je opmaken.’

Terwijl mijn moeder praktisch naar boven rent, geef ik mezelf een schouderklopje. Mijn daad als liefdevolle dochter is vandaag weer verricht.

Vanuit de keuken hoor ik mijn vader de koelkastdeur openslaan.

‘Hoi pap, hoe was het vandaag met de huizenmarkt?’

Mijn vader kijkt me even aan en drukt dan zijn gezicht in de koelkast.

‘Je weet hoe het gaat op een zaterdag. Hartstikke druk en uiteindelijk weinig mensen die de stap willen maken. Ze

verdoen negen van de tien keer mijn tijd met al die bezichtigingen.'

Ik moet in mezelf lachen, omdat mijn vader al zolang ik leef met hetzelfde verhaal thuiskomt. Vooral op zaterdag vind je zijn goede humeur na een werkdag niet snel meer terug. 'Ben je wel met sommige klanten een stap verder gekomen?' 'Ja, het zwangere stel heeft met stel en sprong een woning nodig. Ze hebben een bod gedaan op het hoekhuis in de Gedeostraat.'

'Is het een waardig bod?'

'Jazeker, ze bieden drie ton voor die woning. Er moeten nog reparaties verricht worden aan dat huis, dus daar komen we dan mooi mee weg. Ik wil het bod maandag accepteren.'

'Nou, dan is de dag toch niet totaal zinloos geweest.'

'Voor mij niet nee, helaas heeft mama vandaag niks verkocht. Ze was veel te druk bezig met een stel oude zeurpruimen die niet goed wisten wat ze wilden en wat ze te besteden hadden. Soms denken die oude mensen dat huizen tegenwoordig niks meer kosten en dat ze nog een torenhoge hypotheek krijgen.'

Lachend loop ik de keuken uit, richting de eettafel. Mijn vader begint een ei te bakken is, maar aangezien hij niet zo'n keukenprins is, ga ik terug de keuken in en duw ik hem

zachtjes aan de kant. Mijn ouders komen meestal laat thuis, dus kook ik het vaakst in ons huishouden. Mijn vader bedankt me terwijl hij de borden uit de kast haalt.

Net voordat ik een tweede ei wil gaan bakken, stormt mijn moeder naar beneden. Schrikkend van het zware geluid haast ik me naar de woonkamer.

Ik geef een zucht van irritatie en opluchting tegelijk, terwijl er drie grote koffers op de tafel belanden.

‘Mam, ik ga naar een opening. Niet naar een trouwerij.’

‘Emely, minder dan dit gaat niet hoor, schat. Hier zit alleen het hoognodige in.’

‘Ja, voor een hele klas met meiden.’

Ze kijkt me met een pruillip aan en duwt me bijna op de stoel om te gaan zitten. Vroeger kon ik goed tegen die pruillip, maar ik merk dat mijn afweersysteem me steeds vaker in de steek laat. Misschien omdat ik haar zo weinig zie.

‘Eigenlijk moet je je vaker opmaken, Emely, daardoor zie je er nog mooier uit.’

‘Mam, ga niet te ver nu. Ik kan ook zonder make-up de deur uit.’

Ze kijkt me even aan en een voorzichtig, bijna onzichtbaar lachje komt tevoorschijn. Soms heeft ze geen zin in mijn

kritiek of koppig gedrag, maar stiekem is ze trots dat ik voor mezelf op kan komen en onafhankelijk ben.

Plotseling gaat de bel, waardoor mijn vader met een gegrom uit de keuken stapt. Ik durf te wedden, dat hij zijn ei nog niet helemaal op heeft. Hij baalt natuurlijk, nu het koud staat te worden. Hij doet de deur open en ik hoor dat Chris voor de deur staat.

‘Hoi meneer Keys, ik kom Emely ophalen.’

‘Kom gerust binnen jongen, ze zit nog in de make-upstoel.’

Mijn vaders stem klinkt meteen een stuk vrolijker. Als mijn vader Chris ziet, klaart zijn humeur altijd wat op. Dat is vanaf het begin al zo geweest. Waarschijnlijk omdat hij dan niet meer alleen aan het front van de mannen staat. Met twee vrouwen in huis vindt hij het af en toe ook leuk om wat ‘mannenpraat’ te hebben.

Chris ritst zijn jas open, terwijl hij de huiskamer in komt. Mijn vader haast zich weer naar de keuken om verder te gaan met eten.

‘Hoi mevrouw Keys, is Emely bijna zover?’

Chris kijkt nieuwsgierig mijn kant op, terwijl mijn moeder er pal voorstaat. Aangezien hij niks kan zien, geeft hij zich gewonnen en gaat bij mijn vader in de keuken kijken.

Na tien minuten kan ik eindelijk uit de stoel komen – *waar ik in vastgenageld zat dankzij mijn moeder* – en loop ik naar de keuken. Mijn vader en Chris kijken op vanaf de keukentafel en gapen me aan.

‘Wow Emely, je ziet er prachtig uit. Nu zie ik pas hoe snel je al volwassen aan het worden bent.’

Mijn vader wordt er helemaal emotioneel van. Mijn moeder zegt altijd, dat je als ouder pas slaagt wanneer je kind een onafhankelijke volwassene is geworden. Dat is ook de reden waarom ik altijd extra beschermd ben opgevoed door mijn ouders. Ik was altijd nogal een uitbundig kind die overal op af ging. Hierdoor waren mijn ouders altijd super bezorgd en waren ze in alle staten als ik weer even tien seconden uit beeld was. De eerste vier jaar mocht ik nooit een hand loslaten van mijn ouders en vanuit school kwam mijn oma me altijd zelf ophalen. Het is logisch dat je als kind niet met iemand anders mee mag, maar ik mocht ook nooit een keer afspreken met andere kinderen. Dat was te gevaarlijk, vonden mijn ouders.

‘Zo te zien heb je er zin in, Emely, je straalt helemaal.’

Ik kijk naar Chris en stomp mijn vuist op zijn schouder.

‘Je weet dat dat door die make-up komt, Chris. Ik heb er wel veel zin in, maar het liefst ga ik gewoon in mijn spijkerbroek’.

Hij lacht als reactie op mijn antwoord en staat op om richting de deur te lopen. Ik pak snel mijn kleine tas – *die ik tussen het douchen en aankleden door heb ingepakt* – en hol achter hem aan. Ik hoor nog een zachte ‘veel plezier’ voordat ik de voordeur dichtdoe.

Het nobele ros van Chris staat voor de voordeur geparkeerd. Het is een Ford uit 2000 die aan een behoorlijke vernieuwing toe is. Chris is echter honderd procent van mening dat het de beste wagen in twintig jaar is waarin een mens – *hoe arm of rijk ook* – kan rijden. Ik stap bij de passagierskant in en zie dat Chris een radiozender aan het zoeken is voor mij. Zelf houdt hij nogal van de popmuziek, terwijl ik meer om wat oudere liedjes geef. Wanneer er een lied van Micheal Jackson opstaat, lijkt Chris tevreden – *net als ik* – en doet hij zijn riem om.

‘Heb je je gordel om, mooie dame?’

‘Dat hoeft je niet elke keer te vragen, Chris. Je weet dat ik altijd mijn riem omdoe. Laat maar eens zien hoe snel deze wagen bij de winkel kan komen.’

Dat hoefde ik geen tweede keer te zeggen. Binnen tien minuten zijn we er al.

Bij de ingang van de winkel is een kleine rode loper uitgelegd en hangen allemaal zwarte en gouden ballonnen. Vanuit buiten hoor ik al de muziek en de mensenmassa die in de winkel staat. Bij binnenkomst krijgen we een gratis boekenbon ter waarde van twintig euro, die we in de winkel kunnen besteden. Ook wordt ons een wijntje aangeboden, die zowel ik als Chris liefelijk weigeren.

Nadat we door heel de poespas heen zijn, kijk ik in vol enthousiasme om me heen om zoveel mogelijk in me op te nemen. Chris is een stuk relaxter en loopt kalm door de menigte op zoek naar een plek om rustig te staan.

Veel vrouwen houden Chris in de gaten en kijken regelmatig naar hem. Ik kan het ze niet kwalijk nemen, aangezien Chris nou eenmaal vrij knap is. Hij is bijna elke dag wel in de sportschool te vinden en heeft halflang, blond haar, wat hem heel erg goed staat. Hij heeft wel iets weg van die surfer uit de film *Point Break*. Het zou me ook niets verbazen als hij over een paar jaar model staat voor verschillende magazines of zo. Sommige jongens gaan een hele groeispurt door tijdens de middelbare school, maar Chris zag er altijd al volwassen uit voor zijn leeftijd.

‘Emely, ik heb iemand gevonden die je wil spreken.’

Ik loop op Chris af om zo ook zijn moeder aan te treffen. Zijn moeder is het liefste wezen dat er op deze aarde rondloopt. Ze is wat aan de mollige kant en heeft lichtblond haar dat uit haar knot steekt. Verder is ze behoorlijk aanhankelijk en houdt ze veel van knuffelen en glimlachen. Het is ook pertinent verboden om haar bij haar achternaam of mevrouw te noemen. Ze is simpelweg Sasha voor iedereen. Ik heb haar in al die jaren nog nooit één keer in een slechte bui aangetroffen.

‘Oh Emely, wat zie je er betoverend uit, liefje! Je bent een beeldschone dame in die jurk en je lange haar. Wat is het trouwens gegroeid, zeg.’

‘Dank je, Sasha. Jij ziet er ook heel erg leuk uit met dat rokje. Ik heb je nog nooit in iets anders gezien dan die broeken.’

‘Dat hoort nou eenmaal bij het werk, mijn kind. Soms moet ik me opdoffen om indruk te maken op dit soort evenementen. Gelukkig duren ze vaak maar een paar uurtjes.’

‘Ben je al begonnen in je nieuwe boek?’

‘Nee, ik heb nog geen inspiratie. Ik zit te denken om naar Griekenland te gaan, zodat ik daar wat kan oppikken van de

cultuur. Maar ik wil ook graag naar Italië of Engeland. Het is werkelijk waar een dilemma.'

Van Sasha moet ik altijd lachen. Ze heeft een hele lijst met plaatsen waar ze dolgraag naartoe zou willen. Vaak komt het er niet van, omdat Chris nog op school zit. Het liefst zou ze denk ik willen dat Chris met haar meegaat. Chris heeft het echter niet zo op reizen. Hij blijft altijd het liefst in de buurt. Waarschijnlijk zodat hij mij in de gaten kan houden. Mijn ouders houden ook niet van reizen en daarom ben ik vroeger nooit op vakantie gegaan. Nu zou ik wel een keer weg willen gaan, maar ik kan het geld beter besteden. Misschien over een paar jaar.

'Hier hebben we een bijzondere collectie van boeken die zijn binnengebracht vanuit verschillende landen. Het gaat hierbij om landen in Europa, zoals Duitsland, Italië en Zwitserland. Deze boeken zijn uniek en hier zijn slechts enkele exemplaren van beschikbaar.'

De man die de boeken aanwijst spreekt in volle overtuiging. Zo te zien is hij dol op dit soort boeken. Ik kijk in zijn ogen en bloos een beetje. Hij heeft van die warme, donkere ogen waarin je jezelf kunt kwijtraken. Plus de enthousiaste stem waarmee hij alles zo mooi vertelt. Ik heb niet echt een

bepaald type man waarop ik val, maar hij voldoet zeker aan mijn beeld van een knappe man. Hij is een 'zachter' type dan Chris.

Stilletjes aan ga ik achter de mensen staan die aan het kijken zijn naar de authentieke exemplaren. Helaas zitten ze achter glas en is er dus geen mogelijkheid om de boeken aan te raken.

'Deze boeken blijven in de winkel staan om deze een culturele uitstraling te geven. Ze zijn hier niet op te worden verkocht, maar om te worden bewonderd.'

Ik vind de boeken net als de meeste mensen schitterend. Alle boeken zijn behoorlijk groot en kunnen alleen maar met twee handen opengemaakt worden. De meeste boeken hebben een wat zilverachtige rand. Eén boek is het bijzonderst. Het heeft een bruine rand en lijkt wel op een écht middeleeuws sprookjesboek. Het is versierd met gouden rozen en letters. Helaas kan ik niet lezen wat er op de kaft staat. Het boek is namelijk vrij hoog tentoongesteld, waardoor ik het niet tot in de detail kan bekijken. Misschien kan ik later aan iemand vragen wat voor soort boek dat is.

Terwijl ik terugloop naar Sasha en Chris, zie ik dat Chris al behoorlijk veel staat te gapen. Hij ziet er ook best vermoeid uit, denk ik bij mezelf.

‘Gaaf het, Chris? Zal ik een bed voor je opmaken achter in de winkel?’

Ik zet een sarcastische stem op, zodat ik zijn aandacht op een leuke manier kan krijgen.

‘Grappas, het is al bijna elf uur ’s avonds. Tijd om naar huis te gaan voor jou.’

Ik kijk Chris boos aan.

‘Behandel me nou niet als een klein kind, Chris. Ik kan goed zelf bepalen wanneer ik naar huis wil.’

Hij lijkt een beetje van zijn stuk gebracht door mijn kleine uitbarsting. Normaal gesproken ga ik altijd overal in mee, maar soms gaat hij echt te ver met zijn bescherming.

‘Hoelang wil jij hier dan nog blijven?’

‘Totdat ik zin heb om naar huis te gaan. We zijn er pas net. Ik wil graag door de boekenplanken snuffelen en kijken wat ik maandag ga kopen.’

‘Doe dat dan maandag Emely, het is al donker en je weet dat je ouders zich zorgen om je maken als je tot laat in de avond weg bent.’

Ik slaak een diepe zucht en zeg Sasha gedag.

‘Lieve meid, je moet echt binnenkort een keer bij ons langskomen. Ik heb een theesoort klaarstaan met jouw naam erop.’

Sasha geeft me nog een dikke knuffel en een paar goede kussen.

‘Doe je ouders de groetjes van me!’

Ik zwaai Sasha gedag en kijk nog één keer over mijn schouder naar de tentoongestelde boeken. Het zullen nog twee lange dagen worden totdat ik ze weer kan zien.

Thuisgekomen geef ik mijn ouders een kort verslag over de avond. Mijn ouders zijn meer geïnteresseerd in Sasha en het gebouw dan in de boekencollectie. Zelfs de tentoongestelde boeken doet ze vrij weinig.

Soms geloof ik gewoon niet dat ik hun dochter ben. Op een paar vlakken na hebben we weinig gemeen. Mijn ouders zitten het liefst na een dag werken voor de tv. Ik zit het liefst boeken te lezen en bordspelletjes te spelen. Helaas geven mijn ouders daar maar weinig om. Ook zou ik graag een keer willen reizen, terwijl dat volgens mijn ouders absoluut niet nodig is.

Nadat ik mijn verhaal heb verteld, hang ik mijn tas om mijn schouder en loop ik richting mijn kamer. Ik pak mijn

leesboek erbij en ga in bed liggen. Na drie bladzijden merk ik dat ik toch wel moe ben en leg het boek weg om te gaan slapen.

2 Het bijzondere boek

De twee dagen lijken gewoon niet voorbij te gaan. Alles zit me tegen sinds gisteren. Mijn zondag begon met twee opgewekte ouders die vertelden dat we gingen wandelen in het bos. Aangekomen – *na drie kwartier rijden* – goot het van de lucht en liepen we zeiknat door de modder. Mijn moeder en vader genoten intens van de pure natuur, terwijl ik het liefst weer naar binnen wilde. Het was koud en het water begon langzaam door mijn sokken te komen. Helaas hadden mijn schoenen het begeven en waren ze niet meer zo waterbestendig. De hele ochtend hebben we zeiknat door de regen gelopen.

Na twee uur lopen gaf mijn vader het eindelijk op en zijn we weer naar huis gereden. Daar was het natuurlijk de hele tijd kurkdroog gebleven totdat mijn moeder de voordeur

opende. De rest van de dag hebben we binnen gezeten vanwege het weer. Mijn ouders zijn geen echte 'binnenmensen' en werden er – *zoals verwacht* - stapelgek van.

Ik probeerde zo snel mogelijk naar mijn kamer te glippen, zodat ik geen gekibbel aan hoefde te horen. Helaas was het daar te laat voor. Ze vroegen liefkozend of ik een film mee wilde kijken. Voordat ik iets kon zeggen, werd ik al in de bank gedrukt met verschillende filmhoesjes voor mijn neus. Ik kon kiezen tussen horror, actie of sciencefiction. Terwijl ze weten dat ik niet van dat soort films hou. Waarom doen ze toch altijd zo hun best om mij op hen te laten lijken?

Vandaag verloopt het niet veel beter. Het regent nog steeds hartstikke hard, waardoor ik kletsnat op school aankwam. De koude druppels glijden over mijn rug, waardoor ik zelfs nu nog – *vier uur later* – rillingen krijg van de kou. De eerste les van vandaag was hartstikke saai en onduidelijk aangezien we een invalster kregen. Normaal vind ik de geschiedenis over de Tweede Wereldoorlog hartstikke interessant, maar deze invalster deed niet eens haar best om er iets nieuws over te vertellen. Ze zette simpelweg een dvd

over Hitler op die wij drie weken geleden ook al hadden gezien.

Nadat we eindelijk klaar waren met de 'les', waren alle lekkere broodjes uit de kantine verdwenen. Daardoor zit ik nu met een hard broodje met een klein plakje jonge kaas naast Chris. Hij lacht me vierkant uit wanneer ik een vies gezicht trek bij het nemen van de eerste hap.

'Kom op, Emely, niet zo pruimen. Ik weet wel iets om het goed te maken met je.'

Ik kijk Chris verwachtingsvol aan.

'Wat ben je dan van plan om te gaan doen? Er is namelijk heel wat voor nodig om de laatste twee dagen goed te maken.'

'We kunnen samen naar de nieuwe boekenwinkel gaan om er rond te neuzen. Als je de rest van de dag een oprechte glimlach geeft, zal ik zelfs overwegen om een boek voor je te kopen.'

Hij geeft me een sarcastische knipoog. Ik verschrik en bedenk dat ik het helemaal ben vergeten.

'Dat is een goede deal, Chris! Ik heb tot twee uur vanmiddag les, dus wacht maar op me bij de fietsenstalling.'

Chris lacht en zegt dat het afgesproken is.

De tijd kan voor mij niet snel genoeg gaan vandaag. De laatste paar lessen waren wel interessant, maar niets kan tippen aan dat boek in de boekenwinkel. De hele tijd heb ik mezelf afgevraagd waar het boek over zal gaan, hoe oud het is en wie het boek heeft geschreven.

Aangekomen bij de fietsenstalling, halen we onze fietsen van het slot en gaan we in een snel tempo richting de boekenwinkel.

‘Ik ga even kijken bij de waargebeurde boeken. Ik zie je zo wel weer, Emely.’

Voordat ik Chris nog iets kan zeggen, is hij al weg.

Ondertussen ga ik op zoek naar de tentoongestelde boeken.

Aangezien ze in een aparte ruimte staan, is het daar een stuk rustiger dan in de rest van de winkel. Ik kijk omhoog en zie dat het bijzondere boek verdwenen is. Vluchtig ga ik met mijn ogen over alle boeken die tentoongesteld staan. Naar mijn idee zijn ze er allemaal, met uitzondering van mijn boek.

‘Hallo, volgens mij heb ik jou zaterdag ook al hier gezien.’

Ik kijk verschrikt naar achter en zie de jongeman staan die zaterdag de rondleiding gaf.

‘Ja, dat klopt. Ik ben Emely.’

‘Hoi Emely, een mooie naam voor een mooi meisje.’